

Rodzaj dokumentu	Interpretacja indywidualna
Sygnatura	DFP-Fn-IX.310.8.2019
Data	2019-11-08
Autor	Prezydent Miasta Łodzi
Temat	opłata skarbową od pełnomocnictwa składanego u komornika
Słowa kluczowe	opłata skarbową

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Łodzi działając na podstawie przepisu art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja Podatkowa (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu

wniosku z dnia 07.08.2019 r. (data wpływu 12.08.2019 r.), w sprawie wydania interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej

postanawia

uznać, że stanowisko

przedstawione we wniosku jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 12.08.2019 r. do Wydziału Finansowego w Departamencie Finansów Publicznych Urzędu Miasta Łodzi wpłynął wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej od składanych komornikowi pełnomocnictw. Za przedmiot żądanej interpretacji wskazano: art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. u. z 2018 r., poz. 1044 ze zm. – dalej jako: *Ustawa o opłacie skarbowej*); art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks Postępowania Cywilnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1360 ze zm.); art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.; dalej jako: *Kodeks postępowania administracyjnego*), art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1309 ze zm.) wynikające z zaistniałego stanu faktycznego.

Organ podatkowy w dniu 18.09.2019 r. wezwał do sprecyzowania stanu faktycznego tj. wskazanie czy złożenie pełnomocnictwa przed komornikiem ma miejsce po dniu 31.12.2018 r.

W odpowiedzi z dnia 26.09.2019 r. Wnioskodawca oświadczył, iż zakres wniosku obejmuje przedłożenie pełnomocnictwa komornikowi po dacie 31 grudnia 2018 r.

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej *Klient*), w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności.

Podstawą działań podejmowanych w imieniu klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta lub też pełnomocnictwo substytucyjne udzielone mu przez pełnomocnika Klienta, będącego radcą prawnym, który reprezentował Klienta w postępowaniu sądowym.

Wnioskodawca przy realizacji pierwszej czynności dokonywanej przed komornikiem składa odpis udzielonego mu pełnomocnictwa.

Wobec powyższego zapytanie wnioskodawcy brzmi następująco:

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Stanowisko wnioskodawcy:

W ocenie wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust.1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
2. w postępowaniu sądowym.

Przywołany przepis, nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej.

Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku opłaty skarbowej.

W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:

- w organie administracji publicznej,
- w sądzie lub
- w podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo, nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

1.Brak jest możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej

Na wstępie zaznaczyć należy, iż postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z *oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej*. Stąd też za zasadny należy uznać wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespółonej i niezespółonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 09 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) *komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność, mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.*

Reasumując, na gruncie ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej.

2.Brak możliwość uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Zgodnie z treścią art. 1 ustawy z dn. 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 1309 z późn. zm.), komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu.

Podobnie, na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem, nie pozwala Ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 08 lutego 2017 r. (sygn. I SA/Ol 927/16) wskazał iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego, komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12.04.2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej - pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże, nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej, ani sądem w rozumieniu przepisów Ustawy o Opłacie skarbowej.

Nadto, w wyroku z dnia 20.01.2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości – art. 175 ust 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26.05.2017 r. sygn. I SA/Lu 1052/16 wskazując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym*, nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi, w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust.1 pkt 2 oraz art. 6 ust.1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego, to winny być one analizowane łącznie.

W konsekwencji, dla powstania rzeczowego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Przeciwko objęciu zakresem regulacji Ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia także przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu takich podmiotów ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 Ustawy o opłacie, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej, pod pojęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przed komornikiem sądowym to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem Ustawy o Opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego *in dubio pro tributario*, która w myśl, art. 2a Ordynacji Podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Podsumowując, zarówno wykładnia przepisów Ustawy o Opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecznicy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku, gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Prezydent Miasta Łodzi uznał stanowisko wnioskodawcy za prawidłowe.

Organ podatkowy dokonał interpretacji w oparciu o przepisy - art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. u. z 2019 r., poz. 1000 ze zm.), dalej Ustawa o Opłacie; art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks Postępowania Cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 ze zm.) dalej KPC; art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) dalej KPA; art. 2 i 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. 2018 poz. 771) dalej Ustawa o komornikach – wynikające z zaistniałego stanu faktycznego.

Na podstawie art. 1 ust 1 pkt 2 Ustawy o Opłacie, **opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.**

W tym znaczeniu, zdaniem organu, złożenie pełnomocnictwa przed komornikiem spełnia przesłankę złożenia dokumentu „w postępowaniu sądowym”. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. (sygn. ISA/GI 192/08), czytamy:

W ocenie natomiast sądu określenie „postępowanie sądowe” użyte w art. 1 ust 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej należy pojmować w sposób szeroki, zgodnie z zakresem tego pojęcia określonym w art. 1 KPC(...) Na kanwie tej regulacji prawnej w doktrynie podkreśla się, że sądowe postępowanie cywilne dzieli się – wg systematyki kodeksu – na:

- postępowanie procesowe, postępowanie nieprocesowe, postępowanie przed sądem polubownym, postępowanie w razie zaginięcia lub zniszczenia akt, postępowanie zabezpieczające, postępowanie egzekucyjne. (...) W konsekwencji, postępowanie egzekucyjne, prowadzone na podstawie przepisów KPC mieści się w zakresie pojęcia ”postępowanie sądowe”, o którym mowa w art. 1 ust 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej.

Jednakże, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym nie jest wystarczającą przesłanką dla powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 4 Ustawy o Opłacie **obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje (...) z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art.1 ust. 2.**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26.05.2017 r. sygn. I SA/Lu 1052/16 stwierdził, że *skoro przepisy art. 1 ust.1 pkt 2 oraz art. 6 ust.1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego, to winny być one analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczzonego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.*

Zdaniem organu brak jest możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej, za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej lub sąd.

Definicja legalna pojęcia organu administracji publicznej została zawarta w KPA.

W myśl art. 5 § 2 pkt 3 KPA, organem administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego, oraz organy i podmioty, które są powoływane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych. Komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym powyższej definicji.

Dokonując oceny statusu komornika, organ podatkowy oparł się na obowiązujących od 1 stycznia 2019 r. przepisach ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. 2018 poz. 771).

Status komornika wyznacza art. 2 ust 1 **komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym**, oraz art. 3 ust. 1 **komornik jest organem władzy publicznej w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym**.

Nowe przepisy zasadniczo wpłynęły na działania komorników, m.in. zbliżyły relacje komornika z sądem nadając stosunek podległości służbowej komornika wobec Prezesa sądu, oraz zwiększyły uprawnienia nadzorcze i kontrolne Ministra Sprawiedliwości. Komornik, który ustawowo nabył status organu władzy publicznej przestaje być, dla przykładu, podatnikiem VAT (Interpretacja Ogólna Ministra Finansów z dnia 15.04.2019 r. sygn. akt PT9.8101.1.2019 – porównaj Interpretacja Ogólna Ministra Finansów z dnia 09 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19 do poprzedniego stanu prawnego t.j. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1309 ze zm.).

Termin organu władzy publicznej prezentuje Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 04.12.2001 r. sygn. SK 18/00. *Pojęcie władzy publicznej w rozumieniu art. 77 ust. 1 Konstytucji RP obejmuje wszystkie władze w sensie konstytucyjnym - ustawodawczą, wykonawczą i sędziowską. Należy podkreślić, że pojęcia organu państwa oraz organu władzy publicznej nie są tożsame. W pojęciu władzy publicznej mieszczą się bowiem także inne instytucje niż państwowe lub samorządowe, o ile wykonują funkcje władzy publicznej w wyniku powierzenia czy przekazania im tych funkcji przez organ władzy państwowej lub samorządowej. Wykonywanie władzy publicznej dotyczy wszelkich form działalności państwa, samorządu terytorialnego i innych publicznych, które obejmują bardzo zróżnicowane formy aktywności.*

Komornik, otrzymał ustawowy status organu władzy publicznej, jednak nie oznacza to, że nabył uprawnienia organu władzy administracyjnej bądź sądu.

W myśl przytoczonego orzeczenia pojęcia te nie muszą być tożsame.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, w wyroku z dnia 08 lutego 2017 r. (sygn. I SA/Ol 927/16), wskazał, iż z *prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest ponadto pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości (...), a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym.*

Komornik pozostaje organem władzy publicznej w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (Uzasadnienie do projektu ustawy o komornikach (Druk Sejmowy z 2018 r. nr 1582). Komornik jako organ władzy publicznej nie należy więc do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt. 4 Ustawy o Opłacie.

W przytoczonym już wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26.05.2017 r. sygn. I SA/Lu 1052/16 czytamy, iż *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (...), nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi, w związku z prowadzoną przez niego egzekucją.*

Powyższe stanowisko znajduje również odzwierciedlenie w doktrynie.

W komentarzu do art. 6 Ustawy o Opłacie (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawa o opłacie skarbowej. Ustawa o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. IV Opublikowano: WKP 2018 r.), autor zwraca uwagę, że w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, iż obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Oceniono w piśmiennictwie, że taka regulacja wyłącza spod ustawy

pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.

Przeciwko objęciu zakresem regulacji Ustawy o Opłacie pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia także przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu takich podmiotów ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej.

Komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa.

Wobec powyższego pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę i obecnie obowiązującego stanu prawnego.

Na niniejszą interpretację stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, z późn. zm.) tj. na adres Urzędu Miasta Łodzi, Departament Finansów Publicznych, Wydział Finansowy, ul. Sienkiewicza 5 90-113 Łódź. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).